

РЕШЕНИЕ

№ 7064

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 18.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **4627** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.24 ЗГР.

Образувано е на основание изпратена от Район „Красна поляна“ – СО постъпила жалба от А. Г. Г. от [населено място] срещу Отказ на длъжностното лице по гражданско състояние в СО – Район „Красна поляна“ С. Г. – специалист АИО-ГРАО, обективиран в писмо с изх. №РПК 23-ГР-94-279-/1/ от 14.03.2023 г. да му издаде удостоверение за наследници на Г. П. Й., [дата на раждане], починал на 06.12.2012 г. В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен поради противоречието му с материалния закон и поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Според жалбоподателя са налице всички предпоставки за издаване на исканото удостоверение за наследници. Оспорващият счита за немотивиран оспорения отказ и за неоснователни съображенията на административния орган, че в личния картон на лицето са посочени данни за съществуването на брат Пецко без други данни, което е основание за отказ да бъде издадено исканото удостоверение за наследници поради липса на данни. Това е така, тъй като в оспорения акт не е посочено на какво основание лицето Пецко е вписано в личния картон на Г. Й. като негов брат. Освен това липсата на данни поне за трите имена не дава възможност да се установи самоличността на това лице и дали наистина съществува. Счита, че липсата на данни за лицето Пецко не е основание да не се издаде исканото удостоверение за наследници на лицата, които има данни да са наследници на Г. Й.. Изложени са и съображения, че административния органе бил длъжен да издаде исканото удостоверение за наследници на база на съществуващите в съответните

регистри данни, каквито в процесния случай са налице по отношение на сестра му Е. П. С., чийто низходящ е оспорващия. Оспорващия счита, че основание за отказ е налице само тогава, когато липсват данни в регистрите. В жалбата се твърди също, че оспорения отказ е издаден при допуснато нарушение на чл.35 и чл.36 АПК, доколкото от мотивите на отказа не личи да е направена дължимата проверка за събиране на необходимите данни за наследниците на Е. С.. Предвид всичко това се иска отмяната му и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Оспорващият претендира присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответникът, длъжностното лице по гражданско състояние в СО – Район „Красна поляна“ С. Г. – специалист АИО-ГРАО, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт Т. В. оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че са извършени необходимите проверки и при установената липса на данни за един от наследниците са приели, че такова не може да бъде издадено. По тези съображения се иска жалбата да бъде отхвърлена и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претедирания от оспорващия адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените към административната преписка доказателства е видно, че на 08.03.2023 г. оспорващият е депозирал в Район „Красна поляна“ – СО заявление за издаване на удостоверение за наследници на Г. П. Й., [дата на раждане] , вдовец, починал на 06.12.2012 г., Акт за смърт №729/07.12.2012 г., съставен в [населено място]. В искането е посочил като известни му наследници – сестра Е. П. С., починала на 18.02.1997 г. и нейните наследници - синовете й А. С. Г. и Г. С. Г., който е починал, а негов наследник е именно жалбоподателя.

Във връзка с така подаденото искане, с оспореното в настоящото производство писмо с изх. №РПК 23-ГР-94-279-/1/ от 14.03.2023 г. оспорващият е уведомен, че исканото удостоверение за наследници не може да бъде издадено. Като причина за това е посочено, че в ЛРК, съставен на 22.11.1977 г. на лицето Г. П. Й., са записани брат Пецко – без други данни и сестра Е. П. С. с ЕГН [ЕГН], починала с АС 96/19.02.1997 г., издаден от СО – Район „В.“. Посочено е, че след направени проверки в семеен регистър от 1950 г – том 537, стр.95 на ДРНС е установено, че лицето Г. П. Й. е записано на 05.08.1047 г. с предишнжо местожителство – Р., Ц., без да са посочени родствени връзки.

Административният орган не разполага с данни относно датата, на която писмото е получено от оспорващия.

Към административната преписка е приложен личния регистрационен картон на Г. П. Й., от който се установяват отразените в оспорения отказ факти, а именно, че в същия като негов брат е посочено лицето Пецко, без да са отразени други данни за същия. Приложено е и заверено копие на личния регистрационен картон на наследодателката на оспорващия Е. П. С.. Към преписката са налични предходно издадени откази за издаване на удостоверение за наследници на същото лице от 2013 г., 2014 г., 2016 г. и 2020 г. с мотиви, идентични с тези, изложени в процесния отказ. Няма данни и не се твърди същите да са оспорвани по съдебен ред.

По делото е представено удостоверение за наследници на Е. П. С., издадено на 27.02.2023 г., в което като нейни наследници са вписани А. С. Г. – син; Г. С. Г. – син, починал и А. георгиев Г. – негов син. Представено е и удостоверение за съпруга и родствени връзки, издадено на основание чл.15, ал.1 от Наредбата за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, което удостоверява, че Г. П. Й. е имал баща П. Й. А. и сестра Е. П. С., които са починали на посочени дати.

За установяване компетентността на длъжностното лице, издало оспорения отказ, е представена Заповед №СОА20-РД09-523/03.01.2020 г., по силата на която Кмета на СО е възложил функциите на длъжностно лице по гражданско състояние и на длъжностно лице по гражданска регистрация на територията на Столична община на посочени в същата лица, включително и на С. Г..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспореното писмо е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.3 от АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Съгласно нормата на §8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Съгласно §5 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, издадена на основание чл.24, ал.2 от Закона за гражданската регистрация /§6 ПЗР/ за неуредени въпроси във връзка с издаването на удостоверения въз основа на регистъра на населението се прилагат разпоредбите на АПК. Следователно, жалбата е насочена срещу отказ за извършване на административна услуга, който отказ е обективиран в оспорения акт. Оспорващият е страна в производството по издаденото на този административен акт и според заявеното от него отказът непосредствено засяга негови права и законни интереси.

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок, доколкото липсват данни за датата, на която оспорения отказ е получен от жалбоподателя. Спазени са изискванията на закона и същият е надлежна страна, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.4, ал.3 от Закона за гражданската регистрация Кметовете на общините са отговорни за гражданската регистрация на територията на общината, като въз основа на регистъра на населението общинската администрация издава удостоверения /чл. 24, ал. 1 ЗГР/. По смисъла на чл. 2, ал. 1 на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012г. „удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация“. С оглед на това и функциите, които са предоставени на Кмета на

общината по смисъла на чл.35, ал.3 ЗГР - длъжностно лице по гражданското състояние на територията на общината, той може да ги възлага с писмена заповед на кметовете на райони и кметства и кметските наместници в населените места, в които се поддържат регистри на актове за гражданско състояние, и на други длъжностни лица от общинската администрация. С оглед изложеното съдът намира, че оспореното писмо е издадено от компетентен орган, в рамките на делегираните му със Заповед №СОА20-РД09-523/03.01.2020 г., на Кмета на СО правомощия.

Формално е спазена установената форма, като актът е издаден в писмена форма и съдържа изискуемите от разпоредбата на чл.59, ал.2 АПК реквизити. Като мотиви за отказа е посочено, че в ЛРК, съставен на 22.11.1977 г. на лицето Г. П. Й. е записан брат Пецко, без други данни, като след направена проверка в семеен регистър от 1950 г. том 537, стр.85 на ДРНС е установено, че лицето е записано на 05.08.1947 г., предишно местожителство Р., Ц., без да са посочени родствени връзки. От така описаното се стига до извода, че издаването на исканото удостоверение за наследници е отказано поради липса на данни за един от наследниците му. Съдът намира, че така изложеното фактическо основание не може да се обуслови еднозначно изводът за отказ да бъде издадено удостоверение за наследници. Освен това отказът е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на лицето - заявител, доколкото за изясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка не са изискани допълнително доказателства, в съответствие с принципа за служебното начало /чл. 9, ал. 2, чл. 35-36 АПК/. Поради това и при констатирано противоречие с материалния закон и неговата цел, отказът подлежи на отмяна по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл. 146, т. 3-5 АПК.

Съгласно чл.1, ал.3 ЗГР гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му, в качеството на носител на субективни права като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др., като за физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон /чл. 2, ал. 1 ЗГР/. При това получаването на информация за едно физическо лице, включително и за неговите наследници, се извършва въз основа на Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН), представляваща национална система за гражданска регистрация на физическите лица в Република България и източник на лични данни за тях /чл. 100 ЗГР/. Функциите на ЕСГРАОН са: 1. създаване и поддържане на регистри на актове за гражданско състояние; 2. създаване и поддържане на Национален електронен регистър на актове за гражданско състояние; 3. създаване и поддържане на регистър на населението в електронен вид и който формира Национална база данни „Население“ /чл.22, ал.1 ЗГР/; 4. еталонодържател за уникалния административен идентификатор на физическите лица - ЕГН, и създаване и поддържане на регистъра на единните граждански номера; 5. създаване и поддържане на националния класификатор на настоящите и постоянните адреси в Република България; 6. осигуряване на информационно и административно обслужване на законодателната, изпълнителната и съдебната власт /чл. 101 ЗГР/.

По смисъла на чл.9 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за удостоверяване на наследниците по закон на починало лице се издава „Удостоверение за наследници по образец“, което, както бе посочено по-горе, се осъществява от длъжностното лице по гражданското състояние в общината или района. Производството по издаването на

удостоверения за наследници стартира по заявление на наследниците на лицата, за които се отнася, както и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по чл.5, ал.1 Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. В този смисъл заявлението за издаване на удостоверение за наследници е входирано от наследник на починалия Г. П. Й. – от внук на починалата му сестра Е. П. С., чийто син и баща на заявителя Г. С. Г. е починал, което се установи от приложителите по делото доказателства.

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и за които има съставен акт за смърт. Безспорно в случая се установи, че по отношение на Г. П. Й. тези обстоятелства са били налице.

Съгласно чл.11, ал.2 от Наредбата за определяне на наследниците по закон длъжностното лице прави пълна проверка в регистъра на населението, а когато е необходимо, и в регистрите на актовете за гражданско състояние. Чл.12, ал.2 предвижда, че в удостоверението се попълват всички данни за наследодателя и наследниците, включени в образеца. В случая съдът намира, че по отношение на вписания като брат на Г. Й. – Пецко, не е извършен длъжнимата пълна проверка, тъй като не е предприел всички действия за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, като не е извършил необходимите справки за установяването им. Следователно не са спазени изискванията на чл.35 и чл.36 АПК, при което актът се явява издаден при неизяснена фактическа обстановка. Вярно е, че в ЛРК на Г. Й. брат му Пецко е записан само с личното му име, без други данни, но в този ЛРК са записани родителите му, които, или поне единият от тях, следва да е родител и на брат му Пецко, при което чрез справка по отношение на тях биха могли да се установят относимите към случая факти, необходими за издаване на удостоверението за наследници. Такива проверки няма данни и не се твърди да са извършване преди издаване на процесния отказ. Единствената справка, която се твърди, че е била направена, е в семеен регистър от 1950 г., която съдът намира за недостатъчна, за да обуслови издаване на процесния акт.

С оглед гореизложеното, настоящият състав намира, че постановеният отказ е издаден при съществено нарушение изискванията на чл.35 от АПК, който предписва индивидуалният административен акт да бъде издаден след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Административният орган е подходил формално и е издал своя акт както в противоречие с материалния закон, така и при допуснати съществени процесуални нарушения. С оглед на това отказът следва да бъде отменен и преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за спора и при анализ на приложимите материални норми. При новото произнасяне следва да бъде извършена преценка за данните по чл.11, ал.2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., като бъдат изискани удостоверяващите ги писмените доказателства. Административният орган следва да направи опит да идентифицира лицето Пецко чрез данни в други документи, съставени евентуално на неговите родители и да извърши проверка дали това лице е вписано в регистъра на населението или дали е подлежало на вписване в този

регистър. В тази връзка съдът приема, че изискването на чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. е относима и към подлежащите на вписване в удостоверението за наследници такива. Т.е., че в същото следва да бъдат вписани като наследници лицата, които са идентифицирани и които са били вписани в регистъра на населението. В случай, че лицето Пецко се установи, че не може да бъде идентифицирано и не е вписано в регистъра на населението, исканото удостоверение за наследници следва да бъде издадено без същия да бъде вписан като наследник в него.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващия искане за присъждане на направените от него разноски. От доказателствата по делото се установява, че същият е заплатил държавна такса от 10 лева и 1000 лева адвокатско възнаграждение, платено в брой, видно от приложения договор за правна защита и съдействие. Доколкото адвокатското възнаграждение е в размер, съответен на минимално предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер, неоснователно се явява възражението на процесуалния представител на ответника за неговата прекомерност. Предвид това Столична община, като ЮЛ, чийто ораг е издал отменения акт, следва да бъде осъдена да заплати на оспорващия деловодни разноски в общ размер от 1010 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 173, ал. 2 АПК и чл. 174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 52-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ на длъжностното лице по гражданско състояние в СО – Район „Красна поляна“ С. Г. – специалист АИО-ГРАО, обективиран в писмо с изх. №РПК 23-ГР-94-279-/1/ от 14.03.2023 г. да му издаде удостоверение за наследници на Г. П. Й., [дата на раждане] , починал на 06.12.2012 г.

ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по гражданско състояние в СО – Район „Красна поляна“ за ново произнасяне по подаденото от А. Г. Г. от [населено място] заявление за издаване на удостоверение за наследници на Г. П. Й. вх. №РКП23-ГР04-279/08.03.2023 г. съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне от ответника, считано от датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Г. Г. от [населено място] деловодни разноски в размер на 1010 /хиляда и сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: